

Chương 2

Ngồi hơn một tiếng đồng hồ, com no rượu say, mọi người mới ra khỏi bàn ăn. Trang Tự đi ra quầy thanh toán trả tiền, tôi cố gắng đi sau cùng, cách mọi người thật xa, bởi vì tôi đã bắt đầu có dấu hiệu... ợ no!!!

Ra ngoài cửa thì nhất định phải đi qua quầy thanh toán mà Trang Tự đang đứng, tôi che miệng muốn đi thật nhanh qua anh ấy nhưng không ngờ đúng lúc này cổ họng không chịu hợp tác mà ợ lên hai tiếng!

Người tôi cứng đờ, nhìn bóng người cao ngất của Trang Tự.

Anh không nghe thấy, không nghe thấy, ngàn vạn lần xin đừng quay đầu lại.

Đáng tiếc, ông trời không giúp tôi, Trang Tự đang tính tiền bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm tôi, lại còn thản nhiên đi vòng quay lại.

Tôi vội vàng đi ra ngoài, mắt mặt chết đi được!

Vừa ra khỏi cửa, tôi liền bị lão đại và Tiểu Phượng không nể mặt mà cười nhạo một trận, lại càng thêm buồn bực. Bọn Tư Tịnh đang thảo luận tiếp theo sẽ đi đâu chơi thì Trang Tự đi tới. Anh ấy lúc nào cũng trầm mặc nhưng lần này lại đề nghị: “Đi hát karaoke đi.”

“Oa, Trang Tự hôm nay hào phóng thật đấy. Đạo này đi karaoke rất đắt đỏ đấy!”

“Đúng vậy, không phải đã nói là sẽ đi uống nước, đánh bài ư, hay là đi chợ đêm đi!”

“Không sao, nhất thời thích mà thôi.” Trang Tự nói rồi bỗng nhiên nghiêng đầu liếc nhìn về phía tôi, ánh mắt thâm trầm, khóe miệng như đang cười.

Tôi ngây người.

Tất cả mọi người đều tán thành, vô cùng hưng phấn, chỉ có Tiểu Phượng phản đối: “Không được không được, Dưa Hấu vẫn đang nắc, làm sao mà hát được!”

Đúng vậy, bộ dạng hiện giờ của tôi, chẳng lẽ hát một câu nắc một cái sao? Nghĩ mà buồn cười.

Trang Tự anh ta biết rõ mà, như thế... là anh ta cố ý sao? Nghĩ vậy, tôi bỗng thấy khó xử, mặt nóng bừng như bị thiêu cháy.

Có điều, cũng có thể anh ta không nghĩ vậy, tôi đâu cần phải nhạy cảm như thế chứ. Nhưng, ánh mắt vừa rời của anh ta là có ý gì?

Nghe Tiểu Phượng nói vậy, mọi người đều tỏ ra mất hứng. Lão đại lại nheo tôi một cái: “Chính là do tật xấu của cậu quá nhiều, phát bệnh không đúng lúc gì cả!”

“Hi, mình không đi nữa, các cậu đi chơi đi.”

“Cậu về một mình làm gì chứ.” Tư Tịnh nói.

“Mình...” Tôi đang tìm cớ thì điện thoại bỗng nhiên đổ chuông. Tôi nhanh chóng lấy di động đi sang bên cạnh vài bước để nghe.

Là cậu tôi gọi tới.

“Hi Quang, mẹ cháu nói cháu đã quay về Nam Kinh rồi, sao không gọi điện cho cậu?”

“Cháu vừa mới tới thì đúng lúc gặp bạn học đang tụ tập ăn uống.”

“Vậy chơi với bạn đi, tối nay tới nhà cậu, cậu bảo thím Trương thu xếp giúp cháu.”

“Dạ... cháu cũng đang định đi.”

“Cháu ở đâu, cậu bảo lão Trương tới đón.”

“Không cần đâu ạ, cháu bắt xe tới.”

Nói vài câu với cậu xong, tôi quay về chỗ các bạn. Bọn họ đang cười đùa cái gì đó, không khí rất vui vẻ. Ngẫm lại lúc nãy, tôi cảm thấy có lẽ tôi không đi thì tốt hơn.

Không, lẽ ra là từ nửa năm trước tôi đã không nên chuyển vào ký túc ở.

“Mình không đi cùng các cậu nữa.” Tôi đi tới gần bọn họ rồi lên tiếng: “Mình tới nhà cậu.”

Tôi không tìm được bản thân nhìn về phía Trang Tự, trong lòng thầm nghĩ có lẽ tôi làm vậy anh ấy sẽ bớt khó xử hơn. Nhưng anh ấy chỉ nghiêng đầu, vẻ mặt không rõ ưu buồn, nụ cười trên khóe miệng đã sớm vụt tắt.

“Muộn chút nữa rồi đi không được sao?” Tư Tịnh giữ tôi lại.

“Thôi ạ, mình ngồi xe mệt chết rồi. Không còn sức để chơi nữa.” Tôi phát phát tay, “Mình đi trước nha, bye bye!”

Chia tay bọn họ xong, tôi thong thả đi bộ tới trạm xe buýt. Từng chiếc từng chiếc đi tới, nhưng mãi không có xe 12X tôi đang đợi. Xe buýt ở Nam Kinh lắm lúc rất thích tụ tập một chỗ, mãi mới có xe, mà khi có thì có tới vài cái cùng một lúc.

Đang chờ xe thì điện thoại lại đổ chuông, lần này là em họ tôi gọi tới.

“Chị lên xe chưa?”

“Chưa.”

“Chị nhớ mang PSP¹ cho em đây, quên bao nhiêu lần rồi!”

“Á!” PSP tôi mượn của nó từ lâu rồi, mỗi lần bảo đem trả nó tôi lại quên. Nhưng mà đồ đạc còn đang ở ký túc xá, chẳng lẽ lại bắt xe về trường lấy ư?

“Để lần sau chị mang cho được không?” Tôi thương lượng.

“Không được.” Em họ kiên quyết, “Chị mắc chứng hay quên của người trung niên, lần sau lại lần sau, em không tin tưởng được chị!”

Chứng bệnh hay quên của người trung niên?!

Tôi mới chừng này tuổi, dù sao cũng nên nói là chứng bệnh hay quên của thiếu nữ mới đúng chứ! Tên tiểu tử này đúng là thiếu dạy dỗ đây mà!

Bất đắc dĩ tôi lại phải quay lại ký túc, cũng may là ký túc cách trạm buýt không quá xa, chỉ có điều phải leo bốn tầng lầu.

Giường của tôi sát cửa sổ. Cũng giống như giường của những bạn khác, đều có một tấm màn gió che bên ngoài để có thể có một không gian riêng tư nhỏ. Vốn dĩ tôi không muốn che nhưng mọi người ai cũng che, tôi mà không làm thì đúng là người khác thường nhất.

Tôi leo lên giường, đang tìm kiếm PSP thì cửa phòng bị đẩy ra. Tôi nghe thấy tiếng Tư Tịnh: “Tranh luận cả nửa ngày cuối cùng lại đi dạo phố.”

“KTV chẳng còn phòng chống nào, hôm nay cũng đâu phải cuối tuần chứ, sao lại nhiều người như thế? Chẳng trách Trang Tự vẫn bình tĩnh như vậy.”

Giọng nói này là của Tiểu Phụng. Kỳ lạ, bọn họ đều đã về rồi ư?

“Nhanh nhanh thay giày đi, mọi người đang chờ dưới lầu đây.”

“Đợi mình một lát, mình lên giường lấy áo khoác, tối sẽ lạnh đấy.”

“Cậu lắm chuyện thì có.”

Nhìn qua tấm màn mỏng, tôi thấy Tư Tịnh và Dung Dung đang ngồi trên giường đi giày, Tiểu Phụng cũng đang ở giường của cô ấy.

Tôi đang định lên tiếng gọi bọn họ thì bỗng nhiên Tư Tịnh hỏi: “Dung Dung, cậu và Trang Tự sao thế, cả ngày hôm nay không nói với nhau câu nào.”

Tim tôi bỗng dưng nhảy lên, tôi nhắm mắt lại, im lặng.

Dung Dung cười khẽ: “Chúng mình có quan hệ gì? Ai quy định chúng mình phải nói chuyện với nhau?”

“Quan hệ gì?! Hai người là thanh mai trúc mã, là đôi kim đồng ngọc nữ được đại học A công nhận. Mình thật không biết hai cậu làm sao nữa. Rõ ràng cả hai đều có ý mà cứ khăng khăng không chịu nói ra. Nếu như hai cậu sớm làm rõ quan hệ thì lúc trước Dưa Hấu cũng sẽ không...” Tiểu Phụng dừng lại, khẽ hừ một tiếng.

Giọng nói của Tư Tịnh ôn hòa hơn rất nhiều: “Hai cậu rốt cuộc dự định thế nào, cứ thế này sao? Sắp tốt nghiệp rồi đây, Dung dung, hai người các cậu đều quá kiêu ngạo, đôi khi lùi một bước không có nghĩa là thua.”

Im lặng một lúc, Dung Dung mới lên tiếng, giọng nói có phần tự giễu: “Diệp Dung ngày hôm nay vẫn là Diệp Dung của năm xưa, nhưng các cậu cho rằng Trang Tự bây giờ vẫn là Trang tự của ngày xưa ư?”

Tiểu Phụng cảm thấy rối mù: “Cậu nói vậy là sao? Chẳng lẽ Trang Tự vì món tiền lương hơn một vạn kia mà chán cậu rồi ư?”

Tư Tịnh lại làm ra vẻ hiểu rõ mà hỏi: “Dung Dung, cậu hỏi hận đúng không?”

Dung Dung đứng lên: “Tiểu Phụng, cậu lấy áo xong chưa, chúng ta đi thôi.”

Các cô ấy đi rồi, tôi mới tìm thấy PSP rồi cũng ra khỏi phòng. Tôi không bắt xe nữa mà đi bộ tới nhà cậu.

Nhà cậu không xa lắm, ngồi xe buýt từ đại học A chỉ mất mười lăm phút. Tôi đã ở nhà cậu ba năm từ năm nhất đến năm ba.

Cậu mẹ đều là người làm ăn, suốt ngày bay tới bay lui khắp cả nước. Mặc dù có thuê người tới chăm sóc con trai, nhưng vẫn luôn lo lắng, sợ nó học thối xấu, cho nên năm ấy biết tôi thi vào đại học A thì cậu mẹ lập tức bảo tôi tới ở nhà họ.

Bởi vậy chỉ có tháng đầu tiên năm nhất tôi ở trường để học quân sự, sau đó chuyển tới nhà cậu làm bảo mẫu và cái máy giặt cho em họ!

Khai giảng năm tư tôi mới chuyển vào ký túc, lý do đưa ra cho cậu mẹ là vì muốn tiện tìm công việc và tới thư viện làm luận văn, chỉ có thằng em họ lén lút cười nhạo tôi là ý tại ngôn ngoại.

Lần đầu tiên tôi thấy thằng em học ngữ văn trung bình này dùng thành ngữ chính xác đến vậy!

Khi đó là kỳ nghỉ hè năm ba, tôi quen được Trang Tự – gia sư của em họ, là sinh viên cùng trường đại học A với tôi.

Chú thích:

1. PlayStation Portable (viết tắt PSP) là một thiết bị giải trí cầm tay do Sony Computer Entertainment thiết kế và sản xuất)